“Sabahın Sessizliği”

Güneş, uykulu adanın üzerine yorganını henüz atıyordu. Tahta iskelenin gıcırtısı, sabahın sessizliğinde duyulan tek şarkıydı.

(Deniz bugün çarşaf gibi, sanki altından bir şeyler fısıldıyor.)

NotebookLM

Derin Bakış

Küçük çocuk, dünyanın tüm sırlarını o suyun dibinde bulacakmışçasına dikkatliydi. Gözleri, denizin camdan yüzeyini delip geçmeye çalışıyordu.

“Hadi bakalım, bugün bana ne göstereceksin?”

(Belki de bugün o günü...
Kimsenin görmediği şeyi göreceğim günü.)

NotebookLM

Ezberlenmiş Balıklar

Zihni, kitaplarda gördüğü o gümüş renkli, pullu, ‘olması gereken’ balıklarla doluydu. Büyüklerin ‘balık’ dediği o standart kalıplar...

“Hepsi aynı... Gümüş, pullu ve sessiz.”

*(Neden hepsi birbirinin kopyası olmak zorunda ki? Sıkıcı.)

NotebookLM

Rutin Av

İhtiyar Balıkçı ağlarını çektiğinde, beklendiği gibi gümüş bir yığın güverteye döküldü. Her şey, dünyanın sıradan düzenine uygundu.

“Rastgele Balıkçı Amca! Bugün bereketli görünüyor.”

(Yine o gümüş yığını. Tıpkı düşündüğüm gibi.)

NotebookLM

Gözden Kaçan Detay
Ama çocuğun gözleri, kalabalığın içindeki o ufacık uyumsuzluğa takılıverdi. Gümüşlerin arasında, oraya ait olmayan mor bir leke.
“Şurada... Ağın ucunda bir şey var.”
(O renk de ne? Denizde mor olur mu hiç?)
NotebookLM

Öngörü Hatası

Çocuğun zihnindeki çarklar aniden durdu. Ezberlenmiş ‘balık’ imgesi ile gözünün gördüğü o şey uyuşmuyordu. Kırmızı bir alarm ışığı yandı.

“Bu... Bu imkansız.”

(Bir hata var. Ya gözlerimde ya da denizde. Ama orada işte!)

NotebookLM

Gümüşleri Aralamak
Minik parmaklar, sıradanlığı nazikçe kenara itti. Gerçeği örten gümüş perdeyi araladı.
“Müsaadenizle küçük arkadaşlar, biraz kenara çekilin.”
(Saklanma benden. Seni gördüm. Seni gerçekten gördüm.)

NotebookLM

Sürpriz Karşılaşma
Ve işte oradaydı. Yelpaze kuyruklu, menekşe rengi, sanki başka bir gezegenden düşmüş tuhaf bir misafir.
“Vay canına! Şuna bak Balıkçı Amca!”
(Rüyadan mı fırladın sen? Ne kadar da parlak.)
NotebookLM

İnkar
Balıkçı amca, yılların verdiği yorgun tecrübeyle gülümsedi. Onun dünyasında mor balıklara yer yoktu.
“Hahaha! İlahi çocuk, sadece bir yosundur o. Ya da boyalı bir taş. At gitsin.”
(Yosun mu? Yosunların kalbi atar mı amca?)
NotebookLM

Kalbin Bildiği

Çocuğun göğsünün ortasında sıcak bir his belirdi. Yetişkinlerin “gerçek” dediği soğuk duvarlara karşı, kalbinin ateşi parladı.

“Hayır... Bu başka bir şey. Hissediyorum.”

(O bir taş değil. O canlı. Ve beni bekliyordu.)

NotebookLM

Avuçtaki Mucize

Onu avucuna aldı. Soğuk değil, ılıktı. Pulları bir mücevher gibi işlenmişti. Dünyanın en nadide parçası, şimdi parmaklarının ucundaydı.

“Merhaba ufaklık. Seni korkutmayacağım.”

(Titriyor... Tıpkı benim heyecandan titrediğim gibi.)

NotebookLM

Sessiz İletişim

Ve o an, mantığın bittiği yerde masal başladı. Mor balık, çocuğa baktı ve sadece onun görebileceği bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Gülümsüyorsun! Sen de biliyorsun, değil mi?”

(Beni anlıyor. Biz aynı dili konuşuyoruz.)

NotebookLM

Eve Dönüş

Bu güzellik bir ağa, bir kovaya veya bir tezgaha ait değildi. Çocuk, keşfinin verdiği neşeyle ellerini ait olduğu yere, sonsuzluğa uzattı.

“Git hadi. Kendi dünyana dön, mor mucize.”

(Seni saklamak bencillik olurdu. Sen denizin sırrısın.)

NotebookLM

Mor Işık

Mor balık suya değer değmez, denizin lacivert derinliğine ışıltılı bir imza attı. Arkasında sadece inananların görebileceği mor bir yol bıraktı. bıraktı.

“Hoşçakal...”

(Kimse inanmayacak. Ama ben gördüm. Işığını gördüm.)

NotebookLM

Paylaşılan Sır

Balıkçı işine dönmüştü, iskele yine sessizdi. Ama çocuk ve deniz arasında artık kimsenin bilmediği, mor renkli bir sır vardı.

(Fısıldayarak) “Teşekkür ederim.”

(Dünya, bakmasını bilenler için mucizelerle dolu.)

NotebookLM